

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput I. Origo & progressus querelarum adversus laxiorem morum
doctrinam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

PROLEGOMENON QUARTUM.

De Origine ac progressu querelarum adversus laxiorem morum doctrinam.

CAPUT PRIMUM.

Origo & progressus querelarum adversus laxiorem morum doctrinam.

Sunt quibus persuasum est, vel qui aliis persuadere conantur, querelas adversus laxiorem de moribus doctrinam, tunc demum incepisse, cum condemnata fuit doctrina Janſenii de Gratia & Libertate. Quasi unica, vel ferè unica querelarum istarum causa, quoddam fuerit recriminationis genus, seu livor arguendi de minimè sanà morum doctrinà, arguentes se de fide non sanà.

Verùm, ut non inficias eam Deum Opt. Max. (qui melius judicavit de malis benè facere, quàm mala esse non finire) ex isto malo tantum elicuisse bonum, laxioris utique Ethices reformationem: haud dubiè tamen altior est origo querelarum istarum. Utpote quæ eo ex tempore cœperunt, quo Casuum Summæ cœperunt ex proprio Casuistarum spiritu, visaque ipsis ratione, non ex Majorum traditione confici, ut constat ex dictis Prolegom. I. n. 62. ubi ostensum est ab anno 800. Concilia, Turonense III. Cabilonense, Moguntinum, & Parisiense VI. tanto zelo exarsisse adversus ejusmodi Casuum Summas, ut eas tamquam erroneas, laxiorique doctrinà referas condemnaverint, ignique adjudicaverint. Sed & pluribus antè sæculis D. Cyprianus epist. 28. & in L. de lapsis invecus fuerat in ejusmodi libros, dicens: *Hoc sunt ejusmodi libri Christianis, quod frugibus grandæ, quod turbidum sicut arboribus, quod armentis pestilens vastitas, quod navigiis sæva tempestas; solatium æterna spei adimunt, arborem à radice subvertunt, sermone morboſo ad lethale contagium serpunt, navem scopulis, ne ad portum perveniat, allidunt, &c.*

Sub finem verò sæculi XI. contra laxiores Ethicos insurrexerunt S. Petrus Damianus, & B. Gregorius VII. Pontifex Maximus, ut constat ex variis epistolis utriusque, necnon ex Apologetico pro Gregorio VII.

Sub finem sæculi XVI. S. Carolus Borromeus zelum suum adversus eosdem ostendit, variis in Orationibus habitis in Conciliis Mediolanensibus, ipso præſidente celebratis, sicut & in Pastoralibus suis Instructionibus.

Novissimo sæculo XVII. Facultas Parisiensis anno 1619. proſcripſit Librum Fr. Petri Milhard, Ord. S. Benedicti, inscriptum: *La grande quide des Curez, Vicaires & Confesseurs, Et I. Augusti 1641. Baunii libros de Theologia Mo-*

rali damnavit, tamquam continentes doctrinam nimis laxam dissolutamque. Et sequenti anno 1642. Clerus Gallicanus eosdem cenſuravit, tamquam *qui ad molliem & dissolutionem morum homines inducerent, equitati naturali, juri gentium adversarentur, blasphemias, usuras, simonias, quasi leviora peccata nequissime excusarent.*

Anno 1643. eadem Facultas Parisiensis ad instantiam Rectoris sui, varios instituit verbales processus, contra laxitates non paucas in Collegio Claromontano Parisiensi dictatas, ut constat ex Libello supplici per eandem Facultatem Parlamento Regio contra easdem oblato, mense Januario 1644. Eodem anno 1643. prodit liber inscriptus: *Theologia Moralis Jesuitarum.* Quem D. Hallierus Doctor ac Professor Sorbonicus, ad sollicitationem quorundam Episcoporum, per Amicum Doctorem compilari fecit. Adversus quem Pinterellus, sub nomine Abbatis Boisseau, librum scripsit inscriptum: *Impostura ignorantieque libri, cui titulus, Theologia Moralis Jesuitarum: sed nullam in relatis laxitatibus imposturam, nullam ignorantiam alii demonstrarunt.*

Anno 1644. contra easdem laxitates, præſente Rege, Reginaque Matre, arrestum tulit Concilium Status, tamquam *que januam aperirent passionibus adimplendis, potius quam moderandis.*

Eodem anno 5. Aprilis, quatuor Galliarum Archiepiscopi ac duodecim Episcopi, Urbano VIII. scripserunt famosissimam illam epistolam, ubique ipsam (inquit Cardinalis de Aguirre) adversus licentiam quorundam Casuistarum in opinando, aientes (inter plura alia) quod iis, *divinorum Sacramentorum usus, qui sacer omnino ac salutaris esse debet, in perniciosum ac piis omnibus deplorandum abusum sepiſſimè convertitur. Depravatis denique ac corruptis moribus blandimenta potius atque opimenta, quàm salubria remedia comparantur, ut è sententiis ex libris illorum fideliter excerptis nemini non apertum atque exploratum esse potest.* Eodem insuper anno, Octavius Archiepiscopus Senonensis Emin. Card. Francisco Barberino scripsit ut sequitur: *Eo molliſſimè animorum ac discipline elanguescentis dissolutio processit, ut jam de vera penitentiâ, ac sincero amore Dei, loqui penè sit nefas. Hoc videlicet artificium hu-*

Prolegomenon Quartum.

90

mani generis hostis excogitavi, quo faciscens Religio degenerem illam laxitatem pro ipsa Religione obruderet, quasi à diverticulis ad viam regredi, à via aberrare sit. Quid enim præd. xii Apostolus, jam in multis hisce temporibus videtur impletum: sacram doctrinam non sustinebunt; querunt Magistros prurientes auribus; à veritate audium avertunt, ut ad fabulas convertantur. Ita aliter quorumlibet licentia flagitiorum, ita crux Christi evacuatur. Jam enim crimen ludus est, & poenitentia crimini datur. Sic illi in commendationem Libri de frequenti Communione. Quà epistolâ, & alterâ ad Innocentium X. id effecerunt ut causâ istius libri Romæ per biennium discussâ, liber ab omni censura immunis exierit.

9 Anno 1649. die 6. Septembris, & 8. Octobris Facultas Lovaniensis censuravit propositiones quasdam Amici, tamquam humano generi perniciosas. Circa idem tempus Illustrissimus D. Octavius de Bellegarde, Archiepiscopus Senonensis, librum edidit, cui titulus, *Augustinus per seipsam docens Catholicos, & vincens Pelagianos*, eique præfixit epistolam ad Clerum suæ Diœcesis, in qua conqueritur, quòd „ in hac sæculi labe... non pauci... „ hominibus studiosiores placere, quàm Deo; „ ad fovendam animorum mollietiam, austeriorem Evangelii normam inflectunt. „ Et infra: „ ingens aliud grassatur in dies malum, ex quo „ velut pestilenti ovo, timendum est ne quid Ecclesie Dei periculosius pullulet. „ Sunt enim „ qui obstructo Scripturarum ac Patrum fonte, „ dissipatas sibi privatarum opinionum cisternas „ effodiunt. Ut cuique animus salit, ut cuique desipit cor, profanas in Ecclesiam novitates è Sophistarum argutiis, & ægotarum mentium excursionibus ortas inducit; quodque sacrilegum est, eas, avulsis è Scriptura ac Patribus ultrò citròque sententiis comprobatas, velut antiquas & à primis temporibus consecratas obrudunt; quasi ob nonnullam syllabarum potiùs quàm rerum consonantiam, quæ recentissimam infantiam spirant, velut quibusdam vetustatis crustis obducta, canitiem mentiantur, &c.

10 Anno 1653. partim 30. Martii, partim 26. Aprilis Facultas Lovaniensis ad requisitionem Illustrissimi Archiepiscopi Mechliniensis septemdecim assertiones laxiorum Caluistarum judicavit in praxi non tolerandas, & auctoritate Superiorum prohibendas.

11 Sequenti anno 1654. ipsemet Illustrissimus Archiepiscopus Mechliniensis Jacobus Boonen ad sacram Eminentissimorum DD. Cardinalium S. Concilii Tridentini Interpretetum Congregationem scripsit epistolam, in qua sic conqueritur: „ Hoc est, Eminentissimi Patres, quod „ urgente extremâ senectute meâ, ad dandam „ supremo Judici totius villicationis meæ rationem, supra dici potest, animum meum contristat, quòd non tantum mundum in maligno esse positum, sed quotidie videam in pejus & pejus, refrigerente charitate, declinare.

Hujus miseranda declinationis causa (ut partim experientiâ propriâ probavi, partim ex iudicio & relatu virorum qui mihi ab integritate morum; zelo animarum, doctrinâ, & rerum usu probati sunt, sæpius cognovi) prima & potissima est, hodierna multorum Confessorum indulgentia, quâ nimis laxant habenas peccatoribus, fidentes quibusdam noviter inventis opinionibus quorundam Theologorum, quorum studium non tendit ad sectandam evangelicam veritatem, & traditam nobis à SS. Patribus vitæ normam, sed ad excusandas excusationes in peccatis, & eorum turpitudinem, pallio probabilitatis obvelandam. De quibus Propheta Ezechiel: Væ qui consuunt pulvillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis, ad capiendas animas. In ejusmodi perniciosis excessibus eò usque processum est, ut si quis omnia insolentia paradoxâ ex quorundam libris & præxi excerpere velit, quibus hodie Ecclesie præcepta de observandis jejuniis, festis, lectione Horarum Canonicarum eluduntur, simonia, privata vindicta, mendacia, perjuria palliantur; obligatio vitandi occasiones peccatorum extenuatur; Sacramentorum valor & effectus evidenti periculo nullitatis exponuntur, non epistola una, sed liber integer conscribendus foret. Cùm autem laxæ regulæ, quæ depravatis hominum affectibus allubescunt, facile eorum iudicio probentur; visî sibi (hoc successu) earum Authores utilem Ecclesie operam præstitisse, & ausi petulanter gloriari, se probabilitatum rotis quotidie Cali viam ampliâre, hoc est, terminos actæ viæ quæ ducit ad vitam, semel à prima & inflexibili Veritate fixos, denuò propriis suis adinventionibus refrigerare. Dum adversus adulterinam hanc Theologiam solidioris doctrinæ, christianæque disciplinæ cultorum querelas audivi, & non cessant hæretici nobis vicini, impropere Ecclesie nostræ catholicæ talia à quibusdam ejus Doctoribus citare mores tradi, qualia nec inter genitales audiuntur; laxiores & periculosiores articulos, quorum copia hisce jungitur, partim ex libris publicè editis, partim ex observatione praxis quorundam mihi fideliter relata colligi curavi, &c. „ Totius istius epistolæ tenorem per extensum refert Illustrissimus D. Fagnanus ad caput *ne imitariis* de Constitut. n. 337. Dicit Archiepiscopi zelum Eminentissimi Cardinales multum laudarunt in responso suo de die 14. Novemb. 1654. ut proximè videbitur in epist. Episcopi Gandavenis (Antonii Trief) ad Facultatem Lovaniensem.

Anno 1655. Archiepiscopus expeditit Decretum, quo libros omnes Caramuelis, velut laxiorem doctrinam continentes, è Diœcesi sua proscripsit, ut videre est apud Synnichium in Saule I. I. n. 362.

Anno 1656. Parisienses & Rhotomagenses Parochi, juncto agmine, unanimique voluntate, in laxiores opiniones in dies crescentes invehi cœperunt, earumque damnationem apud suos

ſuos reſpectivè Superiores proſecuti ſunt, imò apud ipſum quoque generalem Cleri Gallicani Conventum.

Teſtatur hoc, ſimulque Cleri Gallicani ſuper ea re ſenſum exponit Vir ille in Gallia celebra- tiſſimus D. Antonius Godæus, Epiſcopus Ven- tiſſimus, unus ex præcipuis illius Conventus; in cenſura Apologiæ Caſuiſtarum, ubi ſic lo- quitur: „ In poſtremo Cleri Gallicani Con- ventu Pariſiſi habito 1656. Rhotomagenſes Parochi, ad illum remiſſi, itemque Pariſien- ſes, collectas ex recentioribus Caſuiſtis com- plures propoſitiones nobis excutiendas obtule- re. Harum omnes lectio horrore perculit; & propè abſuit, quin nobis aures obrurare- mus, ut Nicæni Patres, ne Atrii blaſphemias audirent, feciſſe memorantur. Magnus omnes zelus & ardor inceſſit, coëreendæ perditorum illorum Scriptorum audaciæ, qui tam nefariè ſanctiſſima quæque Evangelii dogmata perva- runt, eamque morum diſciplinam in Eccle- ſiam invehunt, quæ non proſtrigatis Ethnicis pu- dori, ac Turcis non planè improbis offenſioni forent. Verùm quia Conventum urgebat ma- turus diſceſſus, nec tot varii Scriptores perle- gi in iſtis temporis anguſtiis poterant, quod ta- men ad ferendum grave conſideratumque, ac nullo præiudicio turbidum iudicium neceſſe erat; referente Abbate Cyronio... placuit Cle- ri impensis in lucem edi S. Caroli Borromæi, Cardinalis & Epiſcopi Mediolanenſis, Inſtitutio- nes ad Confeſſarios, ut donec Epiſcopi juridi- cis cenſuris tanto malo remedium adhiberent, interim hoc libello, tamquam aliquâ mole, reprimi poſſet novarum opinionum torrens, qui chriſtianam morum doctrinam perditum ibat.

14 Paulò ante id tempus, idem Illuſtriſſ. tunc Graſſenſis Epiſcopus, in Inſtructionibus Syno- dalibus ſcripſerat in hæc verba: „ Si Confeſ- ſarii omnes à tanta unanimiter abſtinerent in- dulgentia, quâ peccatores abutuntur, eandem- que pravos habitus corrigendi, ad cælumque perveniendi demonſtrarent viam, notabilis haud dubiè mutatio in Chriſtianis cerneretur. Cenſeo quidem à ferro eſſe abſtinendum & igne, præterquam in caſibus extremis: at ubi advenit extremitas, inficiari nemo poteſt fer- ram & ignem adhibendum eſſe, ægrumque ad gemitus & vociferationes conſultius impellen- dum, quàm dimittendum ut moriatur. Quoties Judæi ſcandalizati ſunt ex ſermonibus Chriſti Salvatoris noſtri? an illos ideò mutavit? an ſua lenivit præcepta, de ſuiipſius abnegatione, crucis amore, mundi abrenuntiatione, odioque rerum omnium ſæcularium? Numquid Chri- ſtianus eſt vir deliciarum? imò vita ipſius, af- ſerente Tridentino, perpetua eſſe debet pœni- tentia. Quod ſi verum eſt de Chriſtiano; quid de peccatore, qui nihil habet chriſtiani, niſi nomen, quique glorioſam illam qualitatem fœ- davit non ſemel? Quomodò acta ad cælum via, quomodò à paucis inita, ſi veræ ſunt maximæ, quæ hodie circumferuntur, quibus

Tom. I.

via illa adeò dilataratur, ut nemo ſit qui per eam, cum ambitionibus, uſuris, luxibus, ſuperflui- tatibus ac deliciis ſuis percommode incedere non poſſit? An non verum eſt, in multis ho- die occaſionibus ſatis eſſe, ut quis ingenio pol- leat, quo ſuas cum dexteritate intentiones re- ſtituendo, peccata plurima deviter? Beatos Chriſtus ait idiotas & parvulos, id eſt; humiles & ſimplices, quoniam ipſorum eſt regnum cælorum. Verùm, noſtro hoc ſæculo, cælum (ſecundùm magis communes, magiſque re- ceptas propoſitiones) ingeniorum eſt dumtaxat ſublimium, magnatumque, pro quibus affi- duè conclamatur, *pax; pax*, quique canoni- zantur in vitâ, licet à ſanctitate longè diſtât. Hanc viam ineunt majori ex parte Directores conſcientiarum, & ſi non pro pœnitentium commoditate, certè pro ſua exiſtimatione, mundique iudicio, nec attendunt ad veram Dei gloriam; nec ad regulas Evangelicas, nec ad Sanctorum exempla, nec ad proximi damna, ut uſurpare liceat illud Pſalmiſtæ: *Salvum me fac Deus, quoniam deſecit ſanctus, & dimi- nuta ſunt veritates à filiis hominum.* Ex recta adminiſtratione Sacramenti Pœnitentiæ pendet Eccleſiaſtica inſtauratio diſciplinæ, morumque in Chriſtianis reformatio. In declarationibus Caſuum contingentium, ſit vobis hæc genera- lis regula, ut eam ſemper eligatis opinionem, per quam Deus magis glorificatur, quæque majorem cum acta Evangelii via habet con- formitatem. Maxima valdè periculosa illa eſt... quòd probabiliore relictâ liceat minus probabilem ſequi, &c.

Anno 1657. Illuſtriſſimus D. Antonius Trieſt, Gandavenſis Epiſcopus, ad Facultatem Lovanienſem ſcripſit ut ſequitur: „ Admodùm Re- verendi ac Eximii Domini, Illuſtriſſimus ac Re- verendiſſimus D. Archiepiſcopus Mechlinienſis, nuper deſunctus, piæ ac recolendæ memoriæ, pro ſingulari ſua erga gregem ſibi commiſſum vigilantia & ſollicitudine, miſerat ante annos aliquot ſacræ veſtræ Facultati nonnullas propo- ſitiones Morales, admodùm laxas & pernicio- ſas, examinandas ac cenſurandas, ut, ſi ita iudicium ferret, earumdem praxim in Dicece- ſi ſua prohiberet, & animarum Rectoribus ac Confeſſariis expreſſè mandaret, ne ullo pacto eas ſequerentur, admitterent, aut docerent. Quod & juxta cenſuram veſtram præſtitit, ac facti ſui rationem ſacræ Congregationi Cardi- nali, S. Concil. Trident. Interpretum, ape- ruit, dictasque propoſitiones, ut præfertur, cenſuratas tranſmiſit, ut autoritate ſua ſuperiori pium illud inceprum promovere dignarentur. Eminentiſſimi Patres zelum ac prudentiam ipſius, ut accepimus, ſummopere laudant, litteris ad ipſum datis Romæ 14. Novemb. 1654. & renuntiarunt dictas propo- ſitiones à ſe remiſſas ad ſacram Congregatio- nem Inquiſitionis Generalis examinandas, & qualificandas, ut eo peracto, opportunè tanto malo proſpiceretur. Remedium illud Chri- ſtiana Religioni & Eccleſiaſtica diſciplinæ per-

N

„ necessarium, hæcenus expectatum est, non-
 „ dum tamen obtentum.
 „ Interea experimur, summo animi nostri & pro-
 „ borum dolore, nimiam illam quorundam Re-
 „ centiorum licentiam in excogitandis vanis &
 „ inutilibus quaestionibus (quæ proficiunt potius
 „ ad impietatem, & serpunt ut cancer) stabi-
 „ liendisque novis opinionibus & commentis,
 „ continuè augeri, & invalescere; probabilita-
 „ tes, quibus solis inimitur, magis magisque re-
 „ cipi & confirmari; Ecclesiasticam disciplinam
 „ paulatim pessumdari; dogmata Evangelica ne-
 „ gligi; mores perverti, virtutes sperni, vitia
 „ speciosis pretextibus involvi, & à natura cor-
 „ rupta passim magnis amplexibus arripi, ac sen-
 „ tum omnem solidæ & sinceræ pietatis normam
 „ à fidelium cordibus exulare. Quibus enim
 „ modis & Authoribus quævis fermè cum jam
 „ sint probabilia, iisdem sunt & licita; men-
 „ dacia, fraudes, perjuria, calumniæ, homici-
 „ dia, usuræ, furta, simonia, & si quid nefan-
 „ di ipsa quoque natura exhorret, nonnisi à ru-
 „ dibus & idiotis modò perpetrati videntur. Acu-
 „ tiores verò, & sagaciores illi rerum inspecto-
 „ res, tot circumstantiis, suppositionibus, mo-
 „ dis, conditionibus, involucris, ista vitia no-
 „ runt obducere, & fucatâ malitiâ in virtutes
 „ quodammodò transformare, ut non solum ho-
 „ minibus, sed ipsimet Deo facile imponerent,
 „ si possent. Imò verò, principiis ipsorum in-
 „ hærendo, leges omnes & jura, tam positiva
 „ quàm naturalia, probabilitatibus tandem ce-
 „ dere debebunt, &c.

Et infra: „ urget interim subditarum ovium
 „ cura, à Supremo Pastore Christo Domino no-
 „ bis commissa, premit officii debitum, & instat
 „ reddenda ministerii ratio, ut pro viribus no-
 „ stris opportunum quantocius remedium affe-
 „ ramus: à nobis enim illam exigit, non ab il-
 „ lis, ad quos non pertinet de ovibus. Sed si
 „ speculator, id est Episcopus, viderit gladium,
 „ etiam perverſæ doctrinæ, venientem, & non
 „ infonuerit buccinâ, & populus se non custo-
 „ dierit, veneritque gladius, & tulerit de eis
 „ animam: ille quidem in iniquitate sua captus
 „ est; sanguinem autem ejus de manu spe-
 „ culatoris requiram, inquit Dominus apud Pro-
 „ phetam suum Ezechielem. Neque enim so-
 „ lummodò conqueritur paulò inferiùs, quòd
 „ Pastorum desidiâ & incuriâ greges facti sint in
 „ rapinam luporum, seu hæreticorum: verum
 „ etiam quòd oves factæ sint in devorationem
 „ omnium bestiarum agri, quæ licet apertè non
 „ invadant aut rapiant, occultè tamen inficiunt
 „ & devorant gregem. Ac per eas non incon-
 „ grue intelligi possent perniciosarum istarum
 „ opinionum magistri, qui speculationibus suis
 „ nonnisi terrena & carni allabescentiâ sapere vi-
 „ dentur, animos autem ad cælestia & verè chri-
 „ stiana non dirigunt... sed & Ecclesiastici viti,
 „ qui dogmatum non custodiunt veritatem, sed
 „ de suo corde confingunt, magistratque ha-
 „ bent præsumptionem suam, simili errore te-
 „ nentur; qui cum populo persuaserint vera esse

quæ fingunt, & in theatralium modum plau-
 „ sus concitaverint & clamores, immemores sunt
 „ imperitiæ suæ, & adducto supercilio, libra-
 „ tisque sermonibus, atque trutinatis, magistro-
 „ rum sibi assument autoritatem. Ut itaque
 „ conscientiæ meæ, & officio, hac in re, satis-
 „ faciam, præter antedictas propositiones nuper
 „ 30. Martii & 26. Aprilis 1653. à vestra Facul-
 „ tate censuratas, nonnullas alias hæc jungo,
 „ &c.

Subjungit autem 26. propositiones ultra 17. 16
 antè censuratas, quas eadem Facultas attentè,
 & iteratis sæpè vicibus, tam collegialiter quàm
 seorsim, pro materiæ gravitate perpensas, cen-
 „ sivit tantoperè ab orthodoxis doctrinæ chri-
 „ stianæ principiis exorbitantes, tamque latam
 „ portam variis vitiis aperientes, ut omnes una-
 „ nimiter in ea fuerint sententia, Præsulum Ec-
 „ clesiæ esse, illas tanquam salutari Christi do-
 „ ctrinæ dissentaneas proſtigare, & à Dicoceſi-
 „ bus suis omni modo eliminare, recurrendo
 „ etiam in istum finem ad S. Sedem, &c. Quæ
 „ quidem 26. propositiones sicut & illæ 17. unâ
 „ cum earum censuris videri possunt apud Illu-
 „ strissimum Fagnanum ubi supra n. 339.

CAPUT II.

Querelarum, adversus laxiorem morum doctrinam, progressus ulterior.

Eodem anno 1657. Namurcensis Episcopus 17
 „ cum Synodo sua Diocesana reprobavit 17.
 „ novorum Casuistarum articulos, tamquam no-
 „ vitios, periculosos, salutisque animarum de-
 „ structivos, ut videre est apud Synnichium in
 „ Saüle l. 1. n. 414.

Cumque sub exitum ejusdem anni in Gallia 18
 „ prodidisset Apologia similibus Casuistarum, in
 „ qua laxitates plurimæ, opinionisque anima-
 „ rum perniciem inferentes propugnabantur, in
 „ eam tota penè Gallicana Ecclesia insurrexit,
 „ atque imprimis Parisienses Rhotomagensisque
 „ Parochi ad illam scriptis publicis oppugnandam,
 „ atque ad Ecclesiastica tribunalia defen-
 „ dendam convenerunt. Quorum hac in re ze-
 „ lum imitati Ambianenses, Nivernenses, Bello-
 „ vacenses, Ebroicenses, Andegavenses, Lexo-
 „ vienses, Senonenses, postulationibus suis, ty-
 „ pis editis, istius Apologiæ condemnationem
 „ apud suos respectivè Episcopos, magno ardo-
 „ re & instantiâ proſecuti sunt.

Anno 1678. subsecuta sunt judicia censura- 19
 „ que ejusdem Apologiæ per Archiepiscopos &
 „ Episcopos Aurelianensem, Tullensem, Seno-
 „ nensem, Aleſtensem, Apamiensem, Conve-
 „ nensem, Valatensem, Conferanensem, Niver-
 „ nensem, Bellovacensem, Andegavensem, E-
 „ broicensem, Rhotomagensem, Lexoviensem,
 „ Bituricensem, Cadurcensem, Cathalaunensem,
 „ Sueffionensem, Venciensem, Diniensem, &c.
 „ qui omnes, unâ cum Ecclesiis, seu Synodis
 „ suis, Apologiam illam proſcriperunt, tam-
 „ quam perniciosis dogmatibus reſertant, Evan-